

Arrest

nr. 103 528 van 27 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 3 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 januari 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de redenen luiden:

"Monsieur le Bourgmestre.

Me référant à la demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire', le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, tel qu'inséré par l'article 4 de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980, qui vous a été adressée le 03 12 2011 par

(...)

Je vous informe que la requête est irrecevable (...)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds september 2009 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn. perfect Frans zou spreken en een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 22.09.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 15.02.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 2 jaar en 5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft, gezien zijn ouders en twee broers hier legaal in België verblijven (de beide broers hebben zelfs de Belgische nationaliteit), kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien zijn de ouders en broers van betrokkene reeds sinds het jaar 2000 in België, terwijl betrokkene pas in 2009 België is binnengekomen. Hieruit kan afgeleid worden dat ze voordien ook reeds enige tijd gescheiden hebben geleefd en geen familiale eenheid meer vormden. Ook blijkt uit de gegevens van het Rijksregister dat betrokkene sinds 14.01.2010 niet meer op hetzelfde adres woont als zijn ouders of één van zijn broers. Dit toont aan dat het niet bijzonder moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het feit dat zijn kind hier naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging, zijn veiligheid en zijn leven en indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Ook wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie

De loutere vermelding van art 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en zijn vrees voor vervolging, zijn veiligheid en zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 03.12.2011 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 22.09.2009 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen is bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 I 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Ambtshalve wijst de Raad op artikel 41 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken) die de openbare orde raakt. De eerste bestreden beslissing is gedeeltelijk opgesteld in het Frans en gedeeltelijk in het Nederlands.

Artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan betrokkenen zich hebben bediend.”

Artikel 39, §2 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun (de centrale diensten) betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.”

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat toepassing is gemaakt van artikel 51/4, §3 van de vreemdelingenwet.

Het wordt niet betwist dat verzoekers hun aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend bij de burgemeester van de stad Namen in de Franse taal. Evenmin wordt betwist dat de verwerende partij gebruik kon maken van artikel 51/4, §3 van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste bestreden beslissing deels in het Frans is opgesteld waar deze de juridische grondslag vermeldt, met name de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het besluit tot de onontvankelijkheid van de aanvraag, terwijl alle feitelijke motieven zijn opgesteld in de Nederlandse taal. Bijgevolg is artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken in samenlezing met artikel 51/4, §3 van de vreemdelingenwet geschonden. De Raad wijst erop dat de taalwetten de openbare orde raken. Bijgevolg dient de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

Ter terechtzitting stelt de verwerende partij zich te gedragen naar de wijsheid.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing

Uit het administratief dossier en de hoofding van de tweede bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing. De Dienst Vreemdelingenzaken schrijft immers naar de burgemeester:

“Je vous informe que la requête est irrecevable.

Il y a donc lieu de convoquer la personne concernée et de lui notifier :

- La décision d'irrecevabilité ci-jointe

- L'ordre de quitter le territoire avec un délai de 30 jours (Annexe 13) ci-annexé.(...)”

Nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd is het passend in het kader van een goede rechtsbedeling de tweede bestreden beslissing uit het rechtsverkeer te verwijderen.

4. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN